

De honden van Café Loetje

De eerste hond was Gangster. Hij kwam uit het asiel en was superintelligent. Soms stonden we met de auto bij het stoplicht bij het Concertgebouw of bij de Heinekenbrouwerij en zagen hem braaf staan wachten voor de zebra tot het licht groen werd en iedereen begon over te steken. Dan ging hij mee, op weg naar een vriendin. Vaak moesten we hem ophalen uit verschillende asielen omdat de politie of goedwillende burgers hem smachtend ergens voor een vreemde deur aantroffen en zich over hem ontfermden. Hoewel zachtvaardig van karakter mocht niemand in de kindwagen kijken als ik met Marcel als baby in het Amsterdamse Bos wandelde. Dat liet hij niet toe. En er was één hond zijn vijand, een zwarte hond van een meisje uit de naburige straat. Ooit heeft hij toen die langs kwam de ruit van gewapend glas in de deur aan gruzelementen gesprongen omdat hij daarachter zijn vijand ontwaarde.

Na Gangster kwamen Pino (van ons) en Riekus (van Loetje), twee boxers uit hetzelfde nest. Velen zullen zich Riekus (voluit: Riekus Kreuk van Eugenesse) nog wel herinneren: door Loetje verwend met alle restjes biefstuk die op de borden achterbleven, of languit gezakt in een stoel in het café.

Toen eens een man uit de buurt binnenkwam en Loetje vroeg of hij zijn hond niet meer voor zijn deur wilde laten poepen, vroeg Loetje verbaasd: "Maar waar woont u dan?"

Nadat de man zijn adres had verteld, zei Loetje: "Maar ach man, daar kom ik nooit", waarop de man antwoordde: "Nee, u niet, maar uw hond wel."

'S Middags ging Loetje altijd de twee broers uitlaten op het braakliggende terrein bij AFC. Nadat hij zijn auto in de prak had gereden ging hij steevast met de DAF die ik van mijn moeder geërfd had naar het terrein. Dat was een onvergetelijk gezicht: Loetje met de twee boxers naast zich op de bank in de DAF. Dat ik toen niet aan mijn fototoestel heb gedacht.

En nu is er dan Janus. Een jachthond en een beetje een mietje. Ligt graag tijden met zijn kop op je schoot en kijkt je dan smekend aan of je misschien een viltje voor hem door de zaak wil gooien. Daar rent hij dan zo fanatiek achteraan alsof tien andere honden proberen hem voor te zijn. 's Ochtends voor het café opengaat deelt hij met Loetje drie koekjes. Maar bij Loetje logeren mag niet meer want dan maakt hij heel Buitenveldert wakker met zijn wolvegehuil. Als er een ambulance of een politieauto met sirene langskomt, gooit hij zijn kop in de lucht en laat een indrukwekkend wolvegehuil horen. Daarvan wordt Buitenveldert wakker, niet van een stuk of tien sirenes per nacht.

Pien

